

Vitak, visok i plav, lepih manira i artikulisanog govora – dali ste tako zamišljali Banovih Strahinju? Mnogima je, verujem, Banović Strahinja iz mita izgledao drugačije. Reditelj Nikita Milivojević i glumci, doživeli su Mihizovu dramu kao dramu početka sedećeg milenijuma. Njihov Banović Strahinja je junak ili paćenik naših

dana. U drami praštanja, izdaje, sumnji, patnji, etičkih pitanja, glumac Svetozar Cvetković modernom Strahinji pozajmljuje svoj lik.

● To je srećno sastavljena ekipa koja je radila u dobrim uslovima Budva Grada teatra. Predstava je urađena za mesec dana, sa intenzivnih pedeset proba, uz strahovitu koncentraciju. Taj spoj nastao je zah-

valjujući najviše Nikiti Milivojeviću koji je pokazao svu svoju tananost i preciznost u stvaranju ovako uspešnog teatarskog čina. Takvom ishodu predstave mnogo je doprinela i sama podela. Pozorište je kolektivan umetnički ambijent koji podrazumeva isto ili slično razmišljanje učesnika. U ovoj ekipi se sve to namestilo. Mi nismo rušili postojeći mit, već smo ga

**Intervju
Svetozar
Cvetković,
glumac**

VOLIM OVAJ GRAD I U NJEGOVOM SIROMAŠTVU

samo izmestili u neko drugo vreme. Mi smo ljubav Anđelije i Strahinje isturili u prvi plan, želeći da dokažemo da ta ljubav ima hiljadu razloga da postoji u nepodnošljivom svetu, koji tu vrstu ljubavi ne želi...

● **Vi ste već dugo u tom poslu. Pripadate generaciji glumaca koja uveliko drži repertoar beogradskih pozorišta. Imam utisak da vam je prilično lako sve počelo.**

● To tako izgleda zato što sam počinjao u nekom srećnijem vremenu za pozorište. Posle završene Akademije dobio sam angažman u Ateljeu. Zahvaljujući pozivu Mire Trailović, ja jesam ušao na velika vrata. Podrazumevalo se da, kada vas ona pozove, ne „unosite tacne“ već dobijate pravu ulogu. Tako su ta vrata počela da se otvaraju sve šire i naravno, igrajući onako kako sam igrao, došao sam do nekog svog mesta. Uvek sam znao šta i koliko mogu. Činjenica je da nema malih i velikih uloga, ali ima dobro i loše napisanih uloga. Ja mislim da glumac mora da ima samosvest o sebi, o tome šta je za njega, u čemu može da bude sjajan. Zadovoljan sam onim što sam do sada uradio u pozorištu, mada nekad verujem da nisam iskoristio vreme onako kako sam zamislio. Žao mi je što još uvek nismo stvorili uslove da možemo da živimo od posla kojim se bavimo, na jedan mirniji i lagodniji način. Ja se po tome ne razlikujem od ostalih.

● **Mnogi su za vreme ovih teških godina otišli za nekim svojim snom. Vi ste ostali, ali ste putovali i igrali i u Sloveniji. Da li su to bila iskušenja za vas?**

● Ti moji izlasci su bili samo poslovna iskušenja i ništa više. Svoj život sam uvek video samo ovde, na zbog patriotizma kao moj otac, već iz osećanja pripadnosti ovoj sredini. Verujem da je ovo „mesto pod suncem“ srećnije za mene, nego neko drugo. Ja sam voleo te svoje odlaske u Maribor. Izazov više je bilo igranje

na tuđem jeziku. Radeći sa duhovnim ocem mariborskog pozorišta, Tomazom Pandurom i našim Nenadom Prokićem, učeći jezik pored Radka Poliča, ja sam kao glumac mnogo dobio. To je kao da ste novog čoveka pronašli u sebi. Prijala mi je pažnja koju sam tamo imao i od publike i od kolega. Sa Pandurom sam se znao još od ranije i naša saradnja je bila samo produžetak našeg prijateljstva. To pozorište i dalje postoji, i znam da priprema film po Pavićevom „Hazarskom rečniku“. Komuniciram i sa Makavejevim koji je, kao Pandur, takođe u Americi. Predaje režiju na jednom koledžu. Kao što vidite, sve to nije bilo presudno za moj dalji život ovde. Što se osećanja tiče, uvek sam se lepo osećao kad se vratim u Beograd. Volim ovaj grad, bez obira što nije kakav je nekad bio. Ima dovoljno šarma, duha i nekog bogatstva u svom siromaštvu koje drugi gradovi nemaju. Zato sam ovde.

Radim dosta u pozorištu, a tu je i film. Eto zašto razmišljam o svom ostanku i opstanku ovde. Sve mi to omogućuje jedan dostojanstven način života. Neki od mojih kolega nisu imali te mogućnosti i bojim se da su u ovom vremenu jako mnogo izgubili, što je nenadoknadivo. Koga optužiti za to izgubljeno? Moramo sami da se izborimo za ono što želimo, sami da se nudimo i da kopamo. Meni je dvogodišnji rad u mariborskome pozorištu pokazao neki put u radu. Od snova ne može da se živi. Ne zameram nekim mojim kolegama što su otišli. Nisu svi otišli zbog „američkog sna“. Vreme je bilo takvo i ne treba nikoga kriviti zbog toga.

U razgovoru, pričao mi je o svom detinjstvu u Beogradu, klinačkom razmišljanju da studira medicinu i postane hirurk, kao njegov tata, o slučajnosti izbora glumačkog poziva školovanju u klasi gospođe Ognjanke Milićević, i o novom filmu za decu koji ovih dana snima...

Olga Kurjak-Pavićević

